Ad 1. distinguo antecedens: eidem formaliter et virtualiter 3o nego; eidem formaliter virtualiter autem, in ordine ad locum duplicem distinguo, concedo consequentiam subdistinguo: quae si vera esset, probaret etiam praesentiam circumscriptivam Christi Domini in caelo, et definitivam in Eucharistia, inter se, non distare, faceret quae ut caelum, non distaret a terra et est contra. Toto ergo, caelo abesset corpus. Ad 2m, non magis propter rationem corporis, quam igitur homo ille occupare non posset spatia antea non occupata, deberet immotus stare, aliter quam lapis in annulo. Obiicies 3o cum P. Vasquio: ponamus trabem in aere, et in utroque extremo, lapidem bilocatum tunc sic: si moveretur trabs, lapis virtute nativa descenderet in centrum: ergo descenderet naturaliter; sed descenderet duplici via: ergo naturaliter acquireret duas praesentias. Cum concessione distinguo antecedens: virtute nativa descenderet per unam viam, tantum dico; per duplicem nego, et similiter consequens: unde non aliud contineret nisi tunc lapis, exigeret esse in centrum, sed per unam tantum viam. At, quam viam descenderet, Deus determinaret, per quamlibet esse, eius exigentiae satisfaceret: in altera vero parte trabis, lapis maneret immotus, nisi Deus, vel destrueret ibi praesentiam, vel per novum miraculum bilocationis vellet continuare motum. Si autem corpus Christi Domini statutum in caelo moveretur, quia simul existit in Eucharistia, ibi quae quiesceret ideo est, vel quia multiplicantur miracula, vel quia eius corpori glorioso debetur simul habere plures naturaliter praesentias, ut non nulli defendunt. Replicabis: ergo si lapis ille moveret immotus et super ipsum poneretur ingens domus, eam sustineret. Distinguo: eam sustineret ex virtute intrinseca lapidis nego; ratione impossibilitatis naturalis duplicis praesentiae, et dicere, lapis sustineret domum; non quia maiorem impulsum caderet, sed quia maneret fixus, eo quod non posset motum per duplicem praesentiam cadere. Hinc nota corpus vilocatum non posse plus

pati, aut recipi naturaliter in duplici loco quam in uno loco quia utrobique retineret eandem vim capacitatem, quam habebat in uno loco, item, quod neque, posset agere in duplici loco, quam in uno, quia per vilocationem, non acquireret novas agendi vires. Demum observa sententiam hanc esse ex mente D. Thomae, nam super locum illud sacrae Scripturae, in quo dicitur Christus Dominus apparuisse Saulo Damascum petenti, dixisse que illi: ego sum Jesus Nazarenus quem tu persequeris, ait 1. p. D. Th. 3a parte q. 57, art. 6 ad 3: quod corporaliter fuit visus Christus a D. Paulo; atqui Christus tunc erat in caelo, quod non relinquet usque ad tempus restitutionis hominum, ut legitur Actorum 3o: ergo tunc Christus circumscriptive fuit in duplici loco. Sic ergo Thomas Praeceptor, qui bene noverat Christum Dominum, debere apparuisse e caelo, non reliquisse, sicut tunc fuisse corporaliter visum a D. Paulo: quomodo potest statuere corpus nec divinitus posse circumscriptive vilocari? Dissolvat nobis nunc ingenio quo pollet Doctissimus Lalanco, qui hic pro sua sententia afferens varias authoritates D. Thomae ait: in his igitur locis, nullo omnino admittit explanationem ... Observa item quod error Wiclefianorum damnatus est a ... Lateranensi, quod corpus Christi, de facto esset utrique: hoc autem, nec a nobis defenditur, nec sequitur ex nostra doctrina.

Sectio VIIa quaenam accidentia conveniuntur corpus vilocatum?

Nota, quod alia sunt accidentia essentialiter dependentia a loco, ut sunt quantitas, eius actio operativa, et similia. Alia sunt a loco independentia, ut calor, color &c. Alia sunt dependentia ab approximatione alicuius agentis externi. v.g. impulsus, visus &c. Alia quae ineptis repugnant coexistere in eodem subiecto, ut sunt gratia et peccatum &c. prudens

sentes; Alia quæ solum naturaliter repugnat coniungi ut calor, et frigus.

Dico 1°: accidentia, independentia a loco et naturaliter debita corpori vilocato, connaturaliter comitantur utrobique, possunt tamen, divinitus illud non comitari. 1a pars constat, quia huiusmodi accidentia ut pote unita subiecto sunt destinata, ut sint ubicumque fuerit subiectum: quod Deus, ut Author naturæ, tenetur in casu vilocationis corporis, ea accidentia vilocari; licet in Eucharistia vi verborum ponatur, sub speciebus panis, corpus Christi Domini, quia tamen, naturale est, ut corpus comitetur anima, sanguis et cetera ponuntur etiam per concomitantiam anima, sanguis et cetera: sic pariter.

Et ratio a priori huius 1æ partis est, quia ubicumque fuerit corpus, exigit suum naturale complementum: unde, si hoc aliunde, non repugnet vilocari, debet comitari corpus. Constat 2a, quia in ea nulla ostenditur repugnantia; unde posset idem corpus esse Mexici album, et Angelopoli nigrum, in quo casu, solum verificaretur albedinis, quæ habet præsens dicta, non præsentia corporis, esse præsentem Mexici, et non Angelopoli, et e contra de nigredine.

Dico 2°: accidentia essentialiter dependentia a loco, nequeunt naturaliter comitari corpus utrobique, possunt tamen divinitus. 1a pars constat ex dictis, quia huiusmodi accidentia, sunt essentialiter affixa determinato loco. Constat 2a, tum ex non repugnantia, tum paritate actionis, quæ licet sit essentialiter affixa suo agenti, potest divinitus ab alio, per aliam actionem procedere: item subsistentia unionis et cetera.

In fine observa, quod corpus vilocatum conservabitur utrobique per eandem actionem, qua erat in uno, si in eo conservabatur a solo Deo, si vero, in uno loco conservabatur a Deo et creatura, vilocatum conservabitur actione dicta: conservabitur esse a solo Deo nisi Deus, velit etiam causam 2am vilocare: ratio utriusque est, quia ut alibi dicta, manentibus eadem causa adæquata eadem que tota eadem actio debet manere, debet que esse diversa illis non manentibus.

Obiicies contra dicta 1°: impulsus impressus Christo Domino in Eucharistia, quando a Sacerdote movetur hostia, non communicatur corpori Christi in cælo; sed est accidens independens a loco: ergo. Nego suppositum, quod impulsus ille, imprimatur Christo Domino: non enim imprimitur nisi accidentibus Eucharisticis, quæ ratione continuationis supernaturalis, secum ferunt corpus Christi, quocumque moventur.

Hic obiter observa quod cum impulsus sit accidens dependens ab approximatione agentis, distincti a subiecto vilocato: si Petro existenti Angelopoli, et Mexici simul, imprimatur impulsus Angelopoli, Mexici non imprimetur, quia hinc Mexici, non datur approximatio impellentis.

Præterea impulsus non est accidens de complemento naturali subiecti vilocati. Observa item: corpus vilocatum Mexici et Angelopoli, naturaliter non haberet Angelopoli visionem Palatii Pro-Regis, quam Mexici haberet: ea enim visio dependeret ab speciebus emissis, per lineam rectam, quæ ad Angelo-polim usque, non perveniunt.

Obiicies 2°: posset corpus esse album in loco A, et nigrum in B: ergo esset album et non album: ergo etiam posset esse vivum A, et B, et alia huiusmodi absurda. Concesso ante, distinguo consequens: esset album, et non album absolute nego; et non album in loco quo B concedo: esset album, et non album absolute nego; et non album in loco B concedo. Vereca in memoriam, quæ de toto dicimus simul produceretur per duas actiones, unam creativam, et alteram eductivam.

Nego item 2am consequentiam, disparitas est, quod esse album in A, et non album in B, solum est albedinis esse præsentem in A, et non in B in quo nulla est implicatio; ast esse mortuum, est dari carentiam unionis animæ ad corpus: unde in loco A, daretur unio hæc, et in loco B, eius carentia: et ecce iam in eodem instanti reali existerent duo contradictoria: similiter discurrendum est de aliis, quæ quia mere repugnant coniungi in eodem subiecto, nequeunt illud vilocatum comitari.

Ob. 3°, 2ª 23 deluoz: si pzsea Angelopolitana Dei, v. g. poset per aliq pzseq Mexici pzesentari, sequeretur 1°, qd Deus Mexici existeret Angelopoli, haberet ee Mexici, zaoz frale, vi cuius existit Angelopoli. 2°, qd pzsea Angelopolitana distaret ab Angelopoli, eset ee Mexici, et qd Mexici est, distat ab Angelopoli. 3°, qd poset etiq durao hodierna, durare per duraoz crastinz.

4°: qd poset pzsea Angelopolitana Dei, v. g. eset Mexici, et Angelopoli, quin tamen Deus, eset Mexici, nq Mexici n eset Deus, nec per pzseq Angelopolitanq, nec per aliam pzseq, qua pzsea Angelopolitana poneretur Mexici. 5°, qd pzsea Angelopolitana, eset indifens vt eset Angelopoli, vel Mexici.

No. 1ª sequelq cuius pbaoz ditquo: Mexici haberet zaoz fraleq quq Mexici exerceret medius pzseq f. Angelopolitana nq quq. Mexici se haberet vt res absta Ddo. Praesentiq Angelopolinq, se habere f. vt pzseq Angelopolinq imbolvit etiq spatiq exiq Angelopolinq; cumque hoc spatiq Mexici n eset nec pzsea Angelopolina, eset Mexici vt f. Angelopolina nec Deus Mexici existeret Angelopoli.

Ditquo 2ª sequelam; qd pzsea Angelopolina distaret per se ipsq ab Angelopolina, qd distaret per pzseq distq Ddo; in quo, nullus est absurdq; qª de esa pzseq, solq est distao posa, st, ee hic, qd haberet pzsea Angelopolina, cq eset per se ipsq Angelopoli: distao v. nava, nempe, n ee alibi, quq n habeeet, n est de esa pzseq, potest que a Deo supernaaliter impedire.

No. 3ª sequelq, qª durraoes sunt esen. succesivq, pro inde que repugnant simul existere, qd nauq erat, vt vna duraret per aliq: pzseq autm n repugnat coexistere. 4ª sequelq plane Ddo, est ee nra doctra

vnde iq dignoscitur, qd si Deus, ponatur existens simul Angelopoli, et Mexici, Mexici erit per pzseq distq ab Angelopolina, et a pzsea qua eset Mexici, pzsea Angelopolitana.

Ad 5ª ditquo: qd pzsea Angelopolina eset indifens vt naaliter eset Dda nq: vt obedialiter eset subditquo: habendo se Mexici vt f. pzsea nq; habendo se vt pzsea naaliter, sive vt res absta Ddo. Stat solio exempliq, de actione, vnione, et modo.

DISPVTAO IIª DE TEMPORE, ET DVRATIONE.

Sectio Iª explicatur, et dividitur, tempus.

Phorq Princeps, 4° Phicorq, textu 101, tempus sic definivit: nurus motq, 2q prius et posterius. Ditur nurus, n numerans, quo solq est actus intlus, sd nuratus, idest colectio motus, aut ptiq motus esen. succesivi: ditur 2q, prius et posterius, qª tempus esen. requirit succesionq immeatq partiq motus, per hanc autm, succesionq ptiq motus, numeramus rerq duraones.

Vnde res, quq pluribus motibus succesivis coexistit ditur plus durare; ad modq quo, ditur extensive maior ea qtitas, quq pluribus vlnis correspondet: qª tam Celorq motus, magis regularis est, et nobis notior, ideo per coexistetq cq illis, numeramus, annos, menses, dies &a, n autm, qª rerq duraoes, dependeant a motu Celorq: licet Celi, n moverentur, durao mea hodierna, me redeeet hodie durantq, sicuter ac si Celorq motus n cesaret.

Vbi observa, qd tempus pro maali, dicit ptes motus, et pro frali, earq succesione: in ee autm, talis temporis, imbolvit esen. taleq, l. talem distaq a 1ª celi gyratione: et hinc liquet, qd licet Deus posit abste pducere hodie ptes diei,